

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **A. V.**, zastoupené JUDr. Kateřinou Skálovou, advokátkou se sídlem Bezručova 7, Jihlava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2017, čj. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2018, čj. 32 Ad 4/2017-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 11. 2016, čj. X, zamítla žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu, jelikož podle posudku posudkového lékaře její pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které žalovaná zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím a potvrdila své původní rozhodnutí. Na základě nového posudku o invaliditě totiž dospěla ke stejnému závěru, tedy že se v případě žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu zákona § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ale nejedná se u ní o invaliditu dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť míra poklesu pracovní schopnosti byla určena pouze ve výši

pokračování

20 %. Rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu je postižení jedné končetiny s lehkou poruchou funkce ruky, omezení zatížitelnosti končetiny nebo její část, tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu C, položce 4, písmenu a) vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) (dále jen „vyhláška“). Podle této vyhlášky uvedené zdravotní postižení odpovídá poklesu pracovní schopnosti 10 %. O dalších 10 % byl pokles pracovní schopnosti zvýšen dle § 3 odst. 2 vyhlášky s ohledem na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu. V ní rozporovala závěry posudkové lékařky žalované a upozorňovala na neúplnost posudku, který podle žalobkyně neobsahuje všechny údaje vyžadované vyhláškou, neodpovídá obsahu lékařských zpráv a je vnitřně rozporný. Dále poukázala na rozporné hodnocení jejího zdravotního stavu, neboť jí nebylo přiznáno nemocenské po dobu dalších 350 dnů podle § 27 zákona č. 187/1996 Sb., o nemocenském pojištění, neboť nelze očekávat, že v této době nabude pracovní schopnost. Nyní při hodnocení žádosti o invalidní důchod je však konstatováno, že je schopna vhodného pracovního zařazení, a to i v plném pracovním úvazku. Žalovaná uvedla, že o neschopnosti vykonávat určitou pracovní činnost nerozhoduje ona, ale pouze závodní či obvodní lékař. Podle posudku závodního lékaře společnosti, kde byla žalobkyně zaměstnána, pozbyla dlouhodobě způsobilosti k výkonu práce a z toho důvodu byl ukončen její pracovní poměr. Rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a přiznaná míra snížení pracovní schopnosti neodpovídá skutečnému zdravotnímu stavu. Jelikož vyhláška neobsahuje takové postižení, které by bylo dostatečně přiléhavé zdravotnímu stavu žalobkyně, měla být míra snížení pracovní schopnosti stanovena podle § 1 odst. 2 vyhlášky, tedy podle zdravotního postižení, které je funkčním dopadem nejvíce srovnatelné. Žalovaná překročila meze správního uvážení, protože při absenci popisu konkrétního zdravotního postižení se při posuzování procentní míry pracovní schopnosti vždy přiklonila k nižšímu ohodnocení, než bylo možné při přihlédnutí k popisům funkčních omezení v dalších oddílech a bodech vyhlášky. Ačkoliv vyhláška uvádí, že se přihlíží i k případným komplikacím, jako je nekróza kostí, přítomnost kloubních komplikací, nebylo tak v případě žalobkyně učiněno.

[3] Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Krajský soud zadal posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí vypracování posudku. Ta dospěla ke stejnému závěru jako posudkoví lékaři žalované, přičemž v posudku uvedla, z jakých důvodů postižení žalobkyně nelze srovnávat s jinými položkami vyhlášky, kterých se žalobkyně dovolává. Krajský soud k tomu uvedl, že nemůže posuzovat věcnou správnost posudku, jelikož k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Podle krajského soudu posudek splňuje všechny formální náležitosti, byl vypracován v řádném složení, žalobkyně se zasedání zúčastnila, v posudku byly hodnoceny i lékařské zprávy, na které v žalobě odkazovala, v doplnění posudku pak i zprávy a dokumenty doložené v replice. Posudek reagoval i na její námitky obsažené v replice vůči původnímu posudku. Posudková komise se vyrovnala i se závěry obsaženými ve znaleckém posudku doloženém žalobkyní. Krajský soud shledal posudek jako úplný a přesvědčivý a naplňující požadavky kladené judikaturou na to, aby mohl být stěžejním

důkazem o invaliditě žalobkyně. Krajský soud rovněž odmítl provést dokazování aktuálními lékařskými zprávami, neboť pro věc je rozhodující stav v době rozhodování žalované. Neprovedl rovněž důkaz výsledkem svědků (manžela žalobkyně apod.), jelikož se v posuzované věci jedná o odborné posouzení zdravotního stavu.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2005 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky soud pochybil, když formalisticky lpěl na textu zákona, jím citovaných závěrech Nejvyššího správního soudu a akcentoval prvořadě závěry znaleckého zkoumání. Soud, jako orgán povoláný k hájení práv občanů, je povinen nikoliv mechanicky přebírat závěry znaleckého posouzení stěžovatelky, ale přihlédnout ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Podle stěžovatelky nebyl krajský soud vázán na zjištění o zdravotním posouzení v době rozhodování žalované, jelikož je očividné, že vnitřní souvislost se zjištěným zdravotním stavem vykazuje dynamiku, která svědčí pro závěr o existenci zdravotní neschopnosti již v době posuzování původní žádosti. Nesouhlasí s tím, že krajský soud odmítl provést důkazy směřující k došetření aktuálního zdravotního stavu.

[5] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že předložené odborné posouzení týkající se přiznání příspěvku na péči se vztahovalo ke zcela odlišným posudkově medicínským kritériím. Tento závěr nemá oporu v žádném ustanovení zákona.

[6] Nesprávné právní posouzení spatřuje stěžovatelka v provádění a hodnocení důkazů, neboť krajský soud mechanicky převzal závěry znaleckého posudku, ačkoliv se jedná pouze o jeden z důkazů, který podléhá stejnému hodnocení jako jiné důkazy.

[7] Stěžovatelka setrvala na tom, že její zdravotní stav odpovídá přirovnání k jiným zdravotním postižením dle vyhlášky. Nesprávně nebylo přihlédnuto ke zdravotním komplikacím. Přednostně by mělo být definováno omezení postižené části těla a až následně vyhledáno povahou nejprůběhavější omezení funkčních schopností. Toto pravidlo nebylo použito a krajský soud toto pochybení nenapravit.

[8] Stěžovatelka odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3253/13 ze dne 26. 8. 2015, ze které plyne, že ve sporech o náhradu škody na zdraví je nutné, aby měl znalec k dispozici veškeré dostupné a provedené důkazy. Krajský soud jako soud nalézací neměl pouze mechanicky přebírat závěry odborných a znaleckých podkladů, ale vzít v úvahu i hlediska, která stěžovatelka zdůrazňuje (progrese onemocnění, fakticita důsledků).

[9] Žalovaná navrhla zamítnout kasační stížnost. Ve svém vyjádření uvedla, že posouzení nároku na invalidní důchod je závislé zejm. na odborném lékařském posouzení. Pro účely soudního přezkumu zřizuje Ministerstvo práce a sociálních věcí posudkové komise. Zrekapitulovala, jaké náležitosti a vlastnosti musí posudek mít. Ztotožnila se s krajským soudem, že posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení data vzniku invalidity je otázkou odbornou a soud si o ní nemůže učinit úsudek sám, ale vyžaduje pro tyto účely v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vypracování

pokračování

posudku posudkovou komisí. Krajský soud pak neposuzuje věcnou správnost posudku. V rámci přezkumného řízení byl vyhotoven na žádost soudu posudek a následně doplňující posudek reagující na námitky stěžovatelky. Posudky byl zcela dostatečně, komplexně, náležitě, úplně a objektivně zjištěn, vyhodnocen a posouzen zdravotní stav stěžovatelky. Posudek obsahuje dostatečné vypořádání a zdůvodnění, proč není stěžovatelka invalidní. Námitku nesprávnosti posudku považuje žalovaná za neopodstatněnou, neboť posudek je úplný, objektivní a přesvědčivý.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, je pojištěnec invalidní, *„jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %“*.

[13] Podle § 2 odst. 1 vyhlášky je *„pro stanovení procentní míry poklesu pracovní schopnosti nutné určit zdravotní postižení, která jsou příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce, a jejich vliv na pokles pracovní schopnosti pojištěnce“*.

[14] Stížní námitky představují nesouhlas stěžovatelky s vypracovanými posudky žalované a posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí; stěžovatelka posudkové závěry dává do souvislosti se svými (subjektivně popsány) zdravotními obtížemi, tvrdí, že tyto posudky nevycházejí z jejího skutečného zdravotního stavu, který se nadále zhoršuje. V důsledku nesprávnosti posouzení zdravotního stavu stěžovatelka vidí nesprávnost vydaných rozhodnutí jak žalované, tak poté krajského soudu.

[15] Jak vyplývá z ustálené judikatury zdejšího soudu, rozhodnutí soudu v případě soudního přezkumu dávky důchodového pojištění podmíněné existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, již je i invalidní důchod, se opírá především o odborné lékařské posouzení. Posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Ve věcech důchodového pojištění zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, čj. 5 Ads 34/2003-82, č. 526/2005 Sb. NSS). V posudku takové odborné lékařské komise se hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní

schopnosti pojištěnce, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, zániku či dalším trvání. Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na který je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek, který se zpracovává v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věcech přiznání či odnětí částečného příp. plného invalidního důchodu, lze však považovat za úplný a přesvědčivý v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédně k účastníkem řízení udávaným potížím a své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, čj. 6 Ads 148/2010-68, ze dne 19. 1. 2017, čj. 7 Ads 229/2016-54 nebo ze dne 14. 8. 2018, čj. 4 Ads 182/2018-20).

[16] Posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především. Důležitým pravidlem, které nutno zvláště zdůraznit, je ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., jež stanoví, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu. To znamená, že posudková komise musí ozřejmit své závěry právě ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí ohledně invalidního důchodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, čj. 6 Ads 148/2010-68).

[17] Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud může mít pochopení, že je pro stěžovatelku „z lidského hlediska těžko přijatelné“, že se krajský soud nezabýval jejím aktuálním zdravotním stavem a neprovedl v tomto směru jí navrhané důkazy, kdyby krajský soud její námitky vyslyšel a přihlédl ke skutečnostem nastalým po vydání rozhodnutí žalované, jednal by v rozporu se zákonem a principy přezkumu rozhodnutí správních orgánů správními soudy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 8 Afs 32/2008-59). Krajský soud sice v rámci principu plné jurisdikce může provádět i nové důkazy, ovšem vždy se musí jednat o dokazování směřující ke zjištění skutečností, které zde byly již v době rozhodování správního orgánu. Ačkoliv tedy zdravotní stav může vykazovat dynamiku a po rozhodnutí žalované se zhoršit, předmětem přezkumu je ve správním soudnictví zákonnost rozhodnutí správních orgánů, soudy tudíž mohou zohledňovat pouze skutečnosti, které mohly hrát roli v době rozhodování správního orgánu. Námitka stěžovatelky, že krajský soud nezohlednil vývoj jejího zdravotního stavu v době po rozhodnutí žalované, tak není důvodná. Stejně jako námitky vztahující se k neprovedení navržených důkazů (znalecký posudek, zdravotní zprávy, výsledky svědků), jejichž cílem bylo prokázat, že skutečný zdravotní stav stěžovatelky v době rozhodování krajského soudu je již odlišný (horší), než byl v době rozhodování žalované.

[18] Nejvyšší správní soud rovněž nemůže akceptovat argumentaci nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3253/13 ze dne 26. 8. 2015, který se týká dokazování v případě žaloby

pokračování

na náhradu újmy způsobené na zdraví. V dané věci se totiž jedná o řízení před civilními soudy, které je ovládáno zcela jinými zásadami. V řízení o správní žalobě proti rozhodnutí správního orgánu jde o přezkum napadeného rozhodnutí, a nikoliv o nalézací řízení a neexistuje zde tudíž „nalézací soud“ ve smyslu uvedeného nálezu a na krajský soud ve správním soudnictví i s ohledem na vše výše uvedené nelze klást totožné požadavky jako na nalézací soud rozhodující o občanskoprávní žalobě.

[19] Stěžovatelka dále zpochybňovala závěr posudkové komise, který přejal krajský soud, že nelze vycházet ze závěrů učiněných v jiném správním řízení (ohledně žádosti o příspěvek na péči), jelikož jsou v případě dotčených dávek uplatňována zcela odlišná posudkově medicínská kritéria. Podle stěžovatelky takový závěr nemá žádný právní podklad. Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou nesouhlasí. Jak vyplývá z vyhlášky o posuzování invalidity, předmětem zkoumání je procentní míra poklesu pracovní schopnosti. Posuzování nároku na příspěvek na péči se řídí vyhláškou 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Na základě této vyhlášky je posuzováno to, zda osoba zvládá samostatně jednotlivé základní životní potřeby. V příloze č. 1 k vyhlášce je stanoveno, jaké základní životní potřeby jsou zkoumány (např. mobilita, stravování, tělesná hygiena atd.). Je tedy evidentní, že v případě uvedených dávek jsou předmětem medicínského i právního posuzování zcela odlišné otázky. Ostatně i základní podmínka pro vznik nároku na uvedené dávky, tedy existence dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, je v případě každé z nich definována jinak a má jiný obsah (viz § 3 písm. c) a § 7 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách a naproti tomu § 26 a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění)

[20] Co se týče stěžovatelkou vytýkaného mechanického převzetí závěrů posudkové komise, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené závěry obsažené v odst. [14] a [15]. Úkolem krajského soudu bylo pouze posoudit, zda posudek je celistvý, úplný a přesvědčivý. Pokud dospěl k závěru, že tyto kvality splňuje, mohl jej považovat za stěžejní důkaz, přičemž nemohl sám činit jakékoliv odborné závěry týkající se posouzení zdravotního stavu stěžovatelky. Krajský soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise uvedené požadavky splňuje a Nejvyšší správní soud se s ním v tomto ohledu ztotožňuje. Dílčí pochybení, které bylo obsaženo v původním posudku, bylo na základě námitek stěžovatelky odstraněno v doplňujícím posudku (v původním posudku posudková komise odkázala mj. na lékařskou zprávu, přičemž zpráva takového data nebyla součástí podkladů). Posudek obsahuje správné konstatování, že není možné vycházet ze znaleckého posudku a lékařských zpráv vypovídajících o zdravotním stavu v době po vydání napadeného rozhodnutí žalované. Posudek se rovněž vypořádává s námitkami stěžovatelky, že zdravotní postižení mělo být zatříděno pod jinou položku dle vyhlášky, jelikož je mu svou povahou bližší. Posudková komise řádně vysvětlila, z jakých důvodů nelze její zdravotní postižení podřadit pod jiné stěžovatelkou tvrzené položky (zdravotní postižení) a proč je tudíž zdravotní postižení stěžovatelky nejbližše podřaditelné pod konkrétní položku. Jak bylo již opakovaně uvedeno, správní soudy nejsou povolány k tomu, aby mohly rozporovat ryze odborné závěry medicínského charakteru obsažené v posudku.

[21] Stěžovatelka se dále dovolává toho, že nebylo v posudku přihlédnuto ke komplikacím, konkrétně k nekróze kostí a přítomnosti kloubních komplikací. K tomu

Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě některých druhů zdravotního postižení je vyhláškou stanoveno, že se přihlíží i k případným komplikacím. V případě zdravotního postižení podle oddílu A, položky 1 vyhlášky (osteoartróza) je takovou komplikací stěžovatelkou uváděná nekróza kostí. Ke kloubním komplikacím (včetně nekrózy) se přihlíží v případě zdravotního postižení dle oddílu A, položky 2 vyhlášky (revmatoidní artritida). Podle všech posudků je však stěžovatelčině diagnóze nejbližší zdravotní postižení jedné končetiny s lehkou poruchou funkce ruky, omezení zatížitelnosti končetiny nebo její část, tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu C, položce 4, písmenu a) vyhlášky. V rámci tohoto zdravotního postižení vyhláška v posudkovém hledisku neuvádí, že by mělo být přihlédnuto ke komplikacím, které tvrdí stěžovatelka.

[22] Nejvyšší správní soud jako důvodnou nehodnotí ani námitku, že nebylo nejdříve definováno omezení postižené části těla a až následně vyhledáno povahou nejpřílehavější omezení funkčních schopností. Jak vyplývá z posudků posudkové komise, tyto obsahují nejprve posudkové hodnocení, jehož obsahem je popis zdravotního postižení vyplývajícího z předchozího shrnutí doložených lékařských zpráv, a následně teprve posudková komise učinila posudkový závěr, v němž dospěla k závěru o nejbližše srovnatelném zdravotním postižení dle vyhlášky.

[23] Soud samozřejmě nikterak nebagatelizuje zdravotní potíže stěžovatelky, které jí komplikují možnost pracovního uplatnění, ostatně všechny vypracované posudky shodně konstatují, že u ní nastal pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jak již nicméně plyne z výše uvedeného, má-li být dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav dostatečný k přiznání invalidního důchodu, musí ve smyslu výše citované právní úpravy dosahovat určité intenzity, kterou však v dané věci k tomu povolané orgány neshledaly. V tomto ohledu byl pro správní soudy v souladu s výše citovanou právní úpravou určující zdravotní stav stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované (tedy ke 12. 1. 2017) a případné pozdější změny (zhoršování) jejího zdravotního stavu jsou ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí žalované bez významu a mohou být pouze předmětem případného nového posouzení při podání nové žádosti.

[24] Nejvyšší správní soud tudíž neshledal v postupu krajského soudu ani žalované žádná ze stěžovatelkou namítaných pochybení.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. února 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu